

11. Správná trefa

Matyáš si vzal poučení pana Horáčka opravdu k srdci. Hned druhý den, když měl jít zase s kluky na fotbal, zastavil se nejdřív u Zuzky.

"Ahoj, Zuzko," povídá Matyáš hned na prahu, "hele, pojd', beru tě do týmu."

Zuzka se nestačila divit. Vykulila ta svá hnědá kukadla, otevřela pusku, až se jí na pihovatých tvářích udělaly dolíčky, a šla. Teda můžu vám říct, že holky taky umějí hrát fotbal. A jak! Kluci sice nejdřív remcali, že prý holky fotbal nehrají, ba co víc, že to ani neumějí. Ale nakonec je Matyáš přesvědčil, takže se s tím smířili.

Zrovna dneska mají kluci obzvlášť těžkého soupeře: partu z Modrého sídliště! Samí velcí kluci a ještě docela neurvalí. Sám jsem rád, že proti nim nemusím nastoupit a můžu jenom koukat z lavičky. Ale Zuzka, ta se ani trochu nezalekla. Jen se ušklíbla a šla na své místo.

Připravit! Pozor, hvizd - a hra začíná! Míč jde z nohy na nohu, chvíli jedním směrem, chvíli opačným.

"Nahraj! Nahraj!" volá Zuzka, ale kluci jako by ji ani neviděli. Přihrávají si jen mezi sebou. Marně Zuzka pobíhá mezi nimi.

Ted' se zrovna míč blíží k naší brance, střela - a už prohráváme 0:1. Kluci cítí, že jim to nejde, snaží se zmobilizovat síly. Tak do toho a jedem. To snad ještě obrátíme!

Ach ne! Přihrát rovnou soupeři! Ten okamžitě využil šanci a už prohráváme 0:2!

"Tak to máme ztracený," utrousí Matyáš sklesle, "tohle už asi nevyhrajeme."

"Matyáši," říkám rázně, "nahrávejte taky víc Zuzce, chudák, skoro si ještě nezahrála."

"Hm," zabručí jen Matyáš a už je zase na hřišti.

Ale zabralo to. Tentokrát kluci Zuzce nahrávají daleko víc. Zuzka opravdu umí. Kličkuje s míčem jako pravý fotbalista. Najednou je sama přímo před soupeřovou brankou a... GÓÓÓL! křičím a padám z lavičky. "Jauvajs!"

"Bezva, Zuzko! Super! Paráda!" volají kluci a vyskakují do výšky.

Ted' jí najednou všichni nahrávají. Zuzka má míč každou chvíli. Sprintuje, skáče, kličkuje a už je zase u soupeřovy branky.

"GÓÓÓL! Vyrovnáno!"

"Tak, a teď, kluci, ještě jeden a máme to v kapse," nabádá Luděk Mrázek, šéf týmu, o poločase.

"Se Zuzkou to zvládneme," volá Béda Lisý.

Za chvíli jsou všichni zase na hřišti. Naši hrají jako z partesu. Pořád jsou u míče a kluci z Modrého sídliště se vůbec nechytají. Zoufale se už jenom brání, těsně před posledním hvizdem Zuzka kope roh, parádní hlavička a míč končí potřetí v soupeřově síti!

"GÓÓÓL! Vyhráli jsme! Hurááá!" Kluci se sbíhají kolem Zuzky a je z toho jedna velká hromada na zemi.

A tak se Zuzka Koblížková stala členkou týmu. Dostala odznak družstva: malý plyšový míč a velkou oříškovou čokoládu. Matyáš je teď moc rád, že dal na tatínkovu radu a Zuzku přizval ke hře. Já z toho mám taky radost, a myslím, že Pán Bůh ještě větší.